

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumerează și la poste și la librării.

În Bucuresci

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipscani 35

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Cu 1-a Aprilie v. 1891

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Abonamentele se fac cu multă lesnătate în monarhie, cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány — Post-Anweisung.*)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonați sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fașuile, în care li-s'a trimis diarul până acum.

Administrațiunea diarului

„Tribuna“.

Maghiarii — putere mare europeană!

Îndată după conferința noastră politică ținută la 27 și 28 Octomvrie a. tr. în Sibiu am avut ocaziune de a constata, că ni-a succes a atrage atențiunea Europei asupra situațiunii noastre de aci. Mai târziu am fost fericiți a pute constata, că întreaga presă europeană independentă, mai ales cea germană, recunoșce de înemeiate și drept plângerile noastre, ne recunoșce îndreptățirea pretențiunilor noastre naționale și stăruie pentru împlinirea lor în interesul umanității și al scopurilor superioare ale politicei statului. Paralel cu această atitudine a presei europene cu privire la noi, glasul nostru a aflat un răsădit și la frații nostri din regat. Am vădit, cum societatea română de acolo din ce în ce tot mai mult s'a ocupat de situațiunea noastră, guvernul României a trebuit să se pronunțe în mai multe rânduri asupra „cesiunii ardelene“, mai mulți bărbați de stat ai regatului au dat expresiune opiniei lor asupra raporturilor noastre cu Maghiarii, și în fine vedem, că din capitala României se trimit în toată lumea un memoriu asupra Românilor din Ungaria și Transilvania. Acest memoriu deabia a fost citit în străinătate și earăși vedem, că „tribunalul european“ se pronunță în favorul nostru.

FOIȚA „TRIBUNEI“

Nepotul meu Petrăchel.

— Novellă —

de

Constantin Stamatî Ciurea.

(Urmare.)

În 15 Februarie, în timpul nebanaticului carnaval, camerații mă invită să merg cu dîștii la un bal-masché monstru, dat de publicul nobil al capitalei în folosul orfanilor săraci. Când am intrat și am vădit imensele saloane bucșite de masce, îmi veni ameteți. Căldura și atmosfera îmbuibată de mirosul parfumurilor erau atât de nădușitoare, că-mi împedecau răsufarea. Tumulul vocilor, răcnetele, bătaia cu picioarele a dăntăitorilor, precum și șgomotul orchestrei produsă o iritație neprimicioasă în nervii mei nedeprinși la astfel de gălăgii. Camerații mei, mai tociți în bencheturi și tîmbălaue, se aruncară ca niște iscușiți în mijlocul virtegiului dansului, plătind ca niște paseri aruncate pe valurile spumegătoare ale unui cataract. Eu, răzimându-mă de o coloană, așteptam pauza dansului, ca să trec în salonul de vis-à-vis destinat pentru fumători, când deodată două masce se opriră dinaintea mea. Cavalerul era îmbrăcat în Domino negru, ear' dama lui,

care o ținea la braț, în costumul pitoresc de gitană spaniolă.

— Bine te-am găsit, Leporello, 'mi-a zis Gitanu. — De ce ești așa de posomorît și fără mască?

— Eu nu te cunosc, — 'i-am răspuns, — și mă mir, de ce mă numesci Leporello, nefiind nici în costumul lui, nici avînd a face cu vre-un Don-Juan.

— Cum așa? s'a întors ea cu întrebarea către cavalerul seu în Domino negru. — De ce servitorul nu cunoaște pe stăpînul seu?

Domino-ul negru 'mi-a pus mîna pe umăr, zicîndu-mi:

— Sorțul norocului îți este aruncat de buzele iubitei mele Laura. Tu, Leporello, slugesce-mi numai cu credință și serviciul tîu va fi cu îmbelșugare răsplătit.

— Mie-nu-mi place să fiu Leporello, 'i-am răspuns făcînd un pas îndărăt. Serviciul lui este înjositor și mîrșav.

Gitanu s'a plecat repede la urechia mea și 'mi-a șoptit:

— Taci, prostule... a două vrei să te perđ. — Așteaptă-mă mîna la meadă-noapte, voiu veni la tine și-ți voiu spune tot.

După aceste cuvinte ea repede s'a depărtat, parea ca temîndu-se de vre-o replică din partea mea. Ea trăgea după sine pe Domino-ul negru, care pășea încalceindu-și picioarele ca un om neputincios. Eu rămăsei ca

în sumeția lor șovinistii maghiari și-au bătut joc de hotărîrile și declarațiunile noastre dela conferință. Presa străină, ce s'a ocupat de noi, a fost la început — în mod marinos — desconsiderată de puternicii țilei, apoi, după-ce tot mai multe și mai însemnate diare au aflat de lipsă a se pronunța asupra luptei drepte a Românilor leali, s'au pus în mișcare din Budapesta penele plătite ale biroului de presă, ca să ne combată cu minciuni și cu calumnii. Atunci s'a inventat „irredenta română“, atunci am fost noi prezentați prin aceste pene jidano-maghiare străinătății ca un popor trădător, ca un element destructiv.

Memoriul bucurescian însă a deschis ochii și acelora, care au mai șovăit în păreriile lor asupra unui popor pentru ei puțin cunoscut. Întreaga presă europeană a ținut seamă de cuprinsul memoriului și „tribunalul european“ de nou aduce o sentență, care earăși e în favorul nostru. În acest stadiu al luptei adversarii nostri politici nu mai puteau pune mîna pe armele lor discreditate deja. A trece preste această nouă sentență cu o „măreață“ desconsiderațiune și tăcere era cu neputință, fiindcă efectul memoriului era prea general. A veni earăși cu „irredenta“ ar fi fost ridicol, fiindcă faptele neresturnabile din memoriu erau prea concludente. Astfel a trebuit să se dea o nouă loșincă pentru luptă.

Precum cetitorii nostri se vor fi convins din articolii diarelor maghiare oficiale și semioficioase, reproduși în traducere în numărul nostru de ieri, cesiunea e acum avansată chiar de Maghiari la gradul de importanță a unei cesiuni de politică externă. Germania este inundată cu fel de fel de invinováșiri, ea este acuzată de ingratiitudine, și admoniată chiar la datoritățile ei de „aliat“, pe care le nesocotesce. „De Germania e aliatul nostru“ — dic organele maghiare inspirate, — „cum poate ea să permită, ca să fim în acest chip batjocoriți? Totdeauna sumeții Maghiari se prezintă ei acum Europei drept o putere mare europeană, care s'a aliat cu Germania și Italia și fac împreună — tripla alianță! Și în virtutea acestei alianțe încheiate de ei pretind dela „aliatii“ lor să-i cruce și să nu iee în apărare pe „Valachii“, căci altcum va fi vai de Germania și de tripla alianță etc. etc.

La Berlin ca în toată lumea provocarea Maghiarilor la datorința de „aliat“ nu va lipsi a produce impresia cuviincioasă — ridiculă. Căci Germania tocmai ca un membru al triplei

alianțe și în interesul acestei alianțe combată și atacă politica nechibzuită a Maghiarilor, menită a slăbi puterile celui stat, cu care ea a intrat în alianță și are să stea alături în bine și în rău. Nu cu Maghiarii, ci cu imperiul stăpînit de Coroana Habsburgilor s'a aliat Germania. Și Germania n'ar pute avea un interes la întărirea elementului maghiar, dar' are și trebuie să aibă un interes, ca acel imperiu habsburgic, în care se adăpostesc atâtea popoare, să fie și să rămână puternic, căci numai în măsura acestei puteri el va pute da alianței încheiate valoarea cuviincioasă. La Berlin ca și în întreaga Europă însă se știe acum, că Maghiarii prin politica lor de rasă în șocoteala celorlalte popoare, care alcătuiesc marea majoritate a țerii și sînt străbătuți de adîncă nemulțumire, nu pot să contribuie la întărirea imperiului. Așadară nici noua loșincă de luptă nu va folosi nimic, căci nici Germania, nici Italia nu vor privi pe Maghiari drept a treia putere mare europeană în tripla alianță.

Le mai rămîne însă Maghiarilor alt mijloc de a ne combate înaintea „tribunalului european“. Acest mijloc e contramemoriul, pentru a cărui compunere ei fac lărmuitoare pregătiri. Noi nu putem și nici nu voim să ne opunem, ca Maghiarii să se folosească de acest mijloc de legitimă apărare.

Dar' și la aplicarea acestui mijloc Maghiarii se lovesc de o pedecă însemnată ce le stă în cale. Înșuși „Koloșsvár“ exclamă cu înduioșare, „că nu știe din ce cauză Maghiarii au perdut simpatia opiniunii publice germane!“ Ear' „Neues Pester Journal“, un alt organ al guvernului maghiar, se plînge amar, că „nu numai curerile, pe care le reprezintă „Kreuzzeitung“, dușmănesc și persecutat în continuu pe Maghiari, ci și în curerile cele mai largi ale Germaniei dominează sentimente neamicabile față cu Ungaria (se înțelege conceptul Ungaria e identic cu Maghiarii!).“ Chiar și archi-șovinistul „Budapesti Hirlap“ trebuie să recunoască, că „în Occident sînt mulți seduși prin calumnia“. Înșiși Maghiarii recunosc dar', că opiniunea publică în Occident, adevă în lumea cultă, e în contra lor; recunosc, că în străinătate ei sînt discreditați. Ce efect dar' ar pute produce un contramemoriul? Chiar dacă această scriere ar face o laudabilă excepțiune dela asemenea producțiuni literare maghiare și ar fi ținută într'un ton calm, obiectiv și neșovinist, ea ar fi întimpinată cu „antipatii“, cu „dușmăni“, cu „persecuțiuni“ și cu „sentimente neamicabile“.

Cine s'a prezentat înaintea „tribunalului european“ tot cu minciuni și calumnii, nu află creșmînt nici chiar atunci, când ar spune adevărul.

Un pas înainte al Românilor din Bucovina. Pe la începutul lunii viitoare va apăre în Cernăuți de două-ori pe săptămână un diar politic, în giurul căruia se vor grupa toți Românii bucovenieni organizați într'un partid național compact. Direcțiunea diarului s'a concrețit dlui Pompiliu Piposiu, unuia dintre actualii redactori ai „Tribunei“.

În contra memoriului studenților din Bucuresci. Tinerimea universitară din Budapesta are de gînd să țină la 16 l. c. în edificiul universității o conferință în afacerea răspunsului la memorialul studenților români. Rectorul universității, Dr. Wilhelm Schulek, a conces ținerea conferinței cu motivarea, că deși statutul disciplinar interdice studenților pășirea corporativă în viața politică, în cazul de față nu se tractează de o atitudine politică, ci de îndreptarea unor fapte ce pot da privilegiu la neînțelegeri. Scrisoarea rectorului se termină cu speranța, că studenții universitari vor avea în vedere concordia ce există între naționalitățile din patrie și că nici după ședință nu se vor face adunări tumultuoase, pentru ceea-ce arangatori sînt dealfel personal responsabili.

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 2 Aprilie st. v.

Afaceri interne.

Ministrul de honveđi a fost adresat un apel către coloneli dela honveđime, spre a trece la armata comună în scopul calificării lor mai înalte. Până acum s'au și insinuat deșe coloneli. În ședința de ieri a casei deputaților, deputatul Gavriil Ugron a prezentat în această privință o interpelețiune urgentă, întrebînd, dacă e adevărat, că ministrul a provocat pe coloneli dela honveđime să treacă la armata comună, și dacă da, cu ce poate ministrul să-și dovedească această procedere păgubitoare pentru honveđime.

Întreta alianță.

Cu privire la faimele despre înoierea alianței cu Italia observă „Nationalzeitung“, că mulți cred, că termenul pentru expirarea alianței ar fi Februarie 1892. Există însă motive, de a admite, că această credință e falsă și că alianța expiră numai la finea anului 1892.

Diarul „Kreuzzeitung“ 'i-se scrie din Paris: Anglia se va alătura în curînd mai strîns de întreita

alianță, după-ce Nicotera va fi restabilit oficial partidul monarchist al dlui Cavour, ceea-ce în curînd se va întempla.

Ce are să facă Rusia?

„Hamburger Nachrichten“, vorbind despre situația externă, își explică de exagerată îngrijirea, că Rusia ar pute să încerce o înaintare răsboinică spre Apus. Mai curînd s'ar pute întempla, ca Rusia, dacă rapoartele europene îi permit, să debarcheze într'o bună dimineață 30.000—50.000 soldați la Bosfor, să ocupe Constantinopolul și să aștepte până se va afla o mare putere, care se va lupta cu ea sau se va demite la arangiațiune. Sultanului 'i-se poate oferi un tractat de garanție convenabil, care 'i-ar concede să trăească fără grijile de până acum.

Evenimentele din Sărbia.

Declarațiunea regelui Milan, că el nu va mai veni în țeară până-cînd regele Alexandru nu se va face majorjen, a format obiectul unei discuțiuni agitate în ședința Șcupcinei sərbesci dela 11 l. c. n. Deputații radicali Vica și Radovanovici s'au pronunțat pentru rezolvarea deodată și a cesiunii mamei regelui și au propus, ca presiul Șcupcinei să prezenteze o rezoluțiune în această privință. Opoșițiunea liberală, Garașanin și desidenții radicali au propus respingerea propunerii lui Vica-Radovanovici. Propunerea acestora însă a fost primită cu o mieă majoritate, în urma căreia presiul a prezentat o rezoluțiune ce a produs o desbatere și mai vehementă. La această desbatere au participat 40 oratori, care au declarat rezoluțiunea de anticonstituțională. După-ce președintele a refușat votarea nominală cerută de către opoșiție, s'a iscat un tumult mare, care a ținut mai mult de o jumătate de oră. Deasemenea șgomot a produs și proiectul guvernului, după care regelui Milan se acordă a conto listei lui civile suma de trei milioane franci pe timp de trei ani. După votarea acestui proiect, cei mai mulți deputați au părăsit sala de ședințe.

Dintr'o foaie umoristică.

Sub titlul „De ce cade Tribuna“ („Miért bukik a Tribuna“), „Koloșsvár“ dela 13 l. c. n. aduce un prim articol, în care expune „adevăratele“ motive ale căderii „Tribunei“. După guvernamentalul Clujan cauza căderii „Tribunei“ ar fi următoarea:

Politicianii români din Ardeal 'și-au reușit programul și au înființat la Sibiu un

tea fiorosului Neron. Așa era și contele cu puterea lui nelimitată asupra amloiaților din cercul seu; el putea dintr'un capriț sau pîncere momentană să destitue pe șermanul funcționar, sfărîmîndu-și pe totdeauna viitorul și cariera. La apropierea lui simțiam cum 'mise sue pîrul în virful capului, aducîndu-mi aminte cu ce obrășnicie 'i-am răspuns la cuvintele lui ce 'mi-le-a adresat la balul mascat de ieri, când el cu bunătate ținînd la braț o mască tinerică, printr'o subțire alegorie m'a chemat să fiu Leporello.

De acum sînt perdut, gîndiam eu cu disperare, ținînd ochii în pămînt ca osînditul ce-și așteaptă ultima lovitură ce-și va curma viața. Atunci deodată am simțit pe al meu umăr o mică apăsare; ridicînd ochii am rămas incremenit, vădînd mîna contelui ce o ținea pe al meu umăr și zicîndu-mi cu un suris moale:

— Îți mulțumesc, tînerule, pentru proiectul ce 'mi-ai trimis în chestia îmbunătățirii financelor împărăției. 'L-am cetit cu luare aminte și, găsindu-și foarte înțelept, 'l-am prezentat la consiliul senatului, deodată cu grațificatiunea ce 'ți-se cuvine pentru o așa însemnată lucrare.

Zicînd aceste cuvinte s'a depărtat.

Eu am rămas buimăcit de o așa surprisă neașteptată, mai ales șoiind, că eu nici un proiect nu am compus, nici prin vis el

nu 'mi-a trecut. După-ce contele a eșit, toți funcționarii m'au încungiurat cu asalt de întrebări, Cum? Ce? De unde? Cînd? bizăiau toți în giurul meu ca un roi de gîrgăuni. Dar' eu stam incremenit ca statua Comandorului din Don-Juan.

— Ce onor! Ce protecție! Negreșit, cum 'ți-a pus mîna pe umăr, își va pune pe piept vr'un ordin cu pensie însemnată, pentru care ve putea înaintea gratula, îmi trimbițau ei în urechi cu grăbire și invidie.

După cîteva momente venindu-mi în fire, dar' simțindu-mă de tot bolnav, m'am dus acasă, abia tîrîndu-mi picioarele de slăbiciune.

Cătră seară ferbințeala ajunse la un așa grad în tot trupul, că nu mai simțiam nimic și boala s'a declarat într'un pleurit înfricoșat. Zăceam pe pat fără ajutor, leșinat și îmbrăcat încă în uniforma de funcționar. Într'un restimp de prostrațiune, în care mă aflam, deschidînd ochii m'am uitat împregiur.

Pe masă ardea lampa cu abajurul seu verde. Vedeam pe orba mama mea, care umbla pipăind prin odaie, căutînd, cum se vede, să-mi pună comprese la cap, dar' negășind nimica. Ea biata nu odată se oprise cu mînilor întinse, neavînd pe cine chema în ajutor. A ei față exprima cea mai duioasă intristare, ea și șbirciturile obrăjilor ei uscați se scurgeau în picături lacrimile ce

program, în care între altele a stat hotărât și clintita credință față cu Coroana și respectarea legilor patriei; cu un cuvânt Românii din Ardeal voiau să asigure lumea, că ei nu vor revoluție, nu vor să lucreze în contra integrității statului și nu vor se fie necredincioși față cu Coroana. O clică cu parole a înființat însă „Tribuna” și a importat aici din București pe acel individ, pe care aici nimic nu l-a atras decât banii și care nu numai între bărbății români a produs gălceavă, dar a lucrat în mod distrugător și în altă direcțiune. „Tribuna” adevăc a vorbit cu dispreț despre Coroană. Înaintea ei regele Carol a fost prima persoană. Ea și-a dat silința, de a submina credința de supus în poporul românesc și în multe privințe l-a încurajat la infidelitate. Această direcție a fost cultivată de către „Tribuna”. Un timp oarecare acelei clici cu parole l-a plăcut aceste aspirațiuni nepatriotice și infidele. L-a plăcut, până-când „Tribuna” a devenit tot mai cutezătoare și s'a ocupat cu lucruri din ce în ce mai proaste. Așa s'a întâmplat, că în Ardeal a existat un program românesc pe base leale și un organ aleal, „Tribuna”, care nu-și făcea nimic din tot programul românesc. În sfârșit situația s'a limpedit. „Tribuna” stă singură, izolată în serviciul irredentistilor din București, pe base cu deservirire neleale. Acum clici cu parole a căpătat minte și voește să se întorcă. Ea voește să-și înocască programul pe base leale și acești direcțiuni „Tribuna” nu-i mai poate fi organul, ea sistează „Tribuna” și probabil va înființa o altă foaie ce se va redigia în direcțiune cinstită. Guvernamentalul clujan țice, că pentru el asta e o mare satisfacție, deoarece s'a dovedit, că el a avut dreptate, când mereu spunea, că „Tribuna” nu poate reprezenta sentimentele poporului român, pentru-că acest popor nu e infidel nici față cu patria, nici față cu Regele seu. De aci înainte, țice „Kolozsvár”, oamenii pot controla organul ce are să se înființeze, pentru-că el se nu se mai abată dela program și se nu face lucruri, care dejosesc pe poporul românesc înaintea lumii.

Deoarece noi Românii din țerile de sub coroana Sf. Stefan și așa nu avem un adevărat organ umoristic, am ținut de bine a reproduce cele de sus spre înveselirea cetitorilor nostri în aceste timpuri grele mai ales pentru noi Români.

Alexi György — buruiană politică.

Arad, în Aprilie 1891.
Rătăcirii și iluziuni, voi fantome, după care atâtea alegărg tinerimea, multă gălăgie faceți în lume, și totuși sînteți firești! Din tinerul desilusionat se face bărbatul practic. Mai rău este de acela, carele își perde și idealele ca tot atâtea iluziunii efemere. Și mai rău încă de acela, care toată viața și-a învîrtit-o în iluziuni, fără a se înalta la vedenia idealu lui. Parcă omenimea în totalitate sa încă are să-și facă cursul dela iluziuni la ideale. Ori doară și idealele sale sînt înșelăciuni și omenimea e condamnată a ocoli ceroul vicios al iluziunilor? Și oare nu cumva întreaga existență e o iluziune fără existență?

Aceste sînt întrebări hotăritoare pentru peregrinagiul omului pe pămînt. Soluțiunea lor cade în domeniul filosofiei abstracte, noi aici la taifasul politic rămănem la practica vieții.

Și signaura practicei de astăzi este realismul, care privește ager în fața lucrurilor, și-l trezește pe om din iluziuni, când îi e lumea mai dragă.

În acea realitate cercăm idealul și nu-l aflăm nicăiri; cu toate aceste el nu este un simplu fantom — există un ideal etic, prototipul bunului.

Acest ideal este partea bărbatului, și din lupta bărbătească pentru el a isvorit mărirea neamurilor.

Toate națiunile își au idealurile lor. Și tipurile, care reprezintă acele idealuri, sînt venerate de amic și inamic. Francezul privește cu respect la inimicul seu de moarte Bismarck, noi stimăm patriotismul lui Széchenyi și unul și altul a luptat pentru idealul națiunii sale.

Astăzi stăm față față în lupta culturală cu Maghiarii, de atâtea-ori. Și e vorba, ca chiar în această măreață luptă pentru idealul național se nu descindem nici noi nici protivnicii nostri dela idealurile etice ale individualității noastre naționale, ci se luptăm luptă dreaptă și cinstită. Și s'elbatecii respectează inimicii și lupta cinstită.

Fieșce-care câmp își are buruienile sale veninoase. Așa și câmpul luptei dintre noi. Și buruiana rea e spornică, copleșește planta nobilă. A această buruiană rea trebuie plivită, fiecare de pe câmpul seu, dacă e vorba să poată înflori libertatea și pacea între noi.

Aceste buruieni rele sînt existențele mercantile, care fac speculă din turburarea spiritelor. Roiul jurnalistilor mercenari trebuie în prima linie pus sub obroc. Acestia n'au idealuri, decât pungă, și e rușine să ajungă idealurile noastre în punga precupeților politici.

Politica militantă maghiară a prins la carul șovinismului seu și literați. Hunfalvy, Réthy Lászlo, Moldován Gergely, acum deodată să-și țicem și noi, Alexi György ar fi să fie savanții șovinismului maghiar. Misiunea lor ar fi să fie compromiterea caracterului nostru național, abrogarea originii, vieții și limbii române și prezentarea noastră de un popor bastard.

În domeniul științific nu poate întra această savanță pleiadă cu utopiile sale ridicole, dar poate face gălceavă printre universitarii din Cluj și Budapesta, și prin „Kolozsvár” poate buigul pe falnicii lor Șteuci. Cu un cuvînt poate sămăna vînt în popoare, căci dinșii s'au desfăcut de legăturile poporului lor, și așa viforul alții au să-l secere, noi și Maghiarii.

Vor Maghiarii aceasta?

Ei bine, plivească-și dar câmpul. Hunfalvy e Neamț, iee-i cu entul de a vorbi în numele Maghiarilor, ispitească și originea lui Réthy, apoi facă-i și diagnosa nervilor. Nu cumva acolo zace rîul. Puna pond universitățile maghiare pe educația științifică, nu-și consume puterile în educația politică, și vor avé oameni de litere din sinul lor, buni, răi cum vor fi, e vorba să se afirme odată facultate, cultură maghiară genuină. Așa ne vom înțelege poate.

Politica maghiară a aruncat și în cărcă noastră doi coconi, care să fabrice pe hotarul nostru idea de stat maghiar, ca-și-cînd aceea ar fi pipă de spumă. Întocmai așa cum își aruncă vecinii sfădii preste gard buruienile și cloșanii, ne-am pomenit și noi odată cu Moldován Gergely și cu Alexi György aruncați preste gard la noi.

Un lucru să se știe! S'au aflat Români slabi de ânger, care au resignat la lupta politică contra Maghiarilor, alții „geniali”, care au mai făcut câte o înșelăciune politică, mai apoi iluștri, care se făceau tutela în antișambrelle ministeriale — oameni idioți; naturi perverse și timpii în simțul național, precum sînt la toate neamurile. Dar sentimentul cel energic național, cum nu se manifestă el nici la o națiune, l'a scos ca pe leproși din

vieța publică românească. La Români n'a putut prinde rădăcini o politică trădătoare, ei și mult răsăd s'a pus. Nu s'a pomenit însă în întreg cursul veacurilor cu un Român să prindă arma inimicului și să lovească cu ea în fața poporului seu ș. a.

Moldován Gergely și Alexi György o fac aceasta ca Români. De unde această minune la noi? Degenerat-a sângele românesc? Schimbata-ni-s'au moravurile? De unde aceste aparențe străine la noi?

Aceste încă sînt întrebări hotăritoare pentru vieța poporului românesc, care trebuie solveate aici, în vieța practică, unde hipotesese nu au loc.

Dr. Alexi György, precum se numește pe sine în „Kolozsvár”, nu e Român. Eată enigma solveată. De rîndul dlui Moldován grijască cei-ce sînt în preajma lui, Român nu poate fi nici dînsul, căci veacuri au probat, că sângele român nu se peface în apă, virtutea română este și astăzi intactă. Sistemul politic l'a aruncat preste gard, noi din parte-ne facem ceea-ce cerem și dela Maghiarii, ne plivim hotarul. Așa cum urmează.

Di Dr. Alexi György a declarat-o odată în „Tribuna”, că e Român neoaș cu provocare la părinții sei. În calitate de român a scris broșura maghiară „Elemente maghiare în limba valachă (oláh)”. Ear' acum deodată cu chestia kisdédv-urilor, pășește în „Kolozsvár” ca Român, insultă cultura română, al cărei adevărat reprezentant se gereză a fi el.

Ca Român o țice în „Kolozsvár”, că 1/6 din limba română e străină (slavă, maghiară și turcească etc.), nu există cultură românească, sîntem prea inculți pentru autonomia bisericească, cunoștința limbii maghiare este un postulat pentru intrarea noastră în cadrul culturii occidentale. Cultul Traianid e o ficțiune, și noi dară un popor bastard ș. a. ș. a. Așa vorbesce Românul Alexi György despre noi și Maghiarii îl celebrează în coloanele jurnalelor lor.

Pe noi nu ne privește persoana dlui Alexi, nici cele-ce le scrie, decât ținem la caracterul românesc, de pe care avem datorința de a șterge pata, că poate într'ată de degenera.

Numele adevărat al domnului Alexi György, după matriculele bisericesci din Arad, este Dragomir George Alexits. S'a născut în Arad la anul 1864 în 2 Septembrie, din părinții Ignea Dimitrie Aron Alexits și Iuliana Murza, necununată, s'a botezat prin preotul Andrei Petrovici, fiind naș George fiul lui Ioan Zsvotits, cetățean în Arad.

Mama copilului Dragomir George, tot după matriculele bisericesci s'arbeci, încă e botezată la biserica s'arbecă și de către preotul s'arbec 13 Octomvrie 1840.

Prin contractul din 7 Iulie 1867 predă Dimitrie Aron Alexits casa lui Dragomir George Alexits botezat pe numele lui prin și îl recunoaște de al seu. Îl obligă apoi a da din lasămînt 250 forinți bisericii s'arbeci din Arad, și 250 forinți bisericii românești din Micalăca. Acest Ignea Dimitrie Aron Alexits a fost S'arb notoric în Arad, precum sînt și rudeniile sale, care mai trăesc și astăzi. Membru zelos al bisericii s'arbeci, care l'a botezat și înmormîntat.

Băiatul Dragomir George a fost crescut în spirit s'arbec, în școală s'arbecă și la gimnasiu încă tot catichisul s'arbec l'a învățat până la 3—4 clasă, când trece la catechisările românești și la cursul limbii românești.

Pe canalul acestor lecțiuni din catechis și limba română s'a vîrit apoi în societatea română, și deodată se pomenește lumea, că La această veste am rămas ca trăsniț de tunet, apoi venindu-mi în ori, li-am răspuns, că nu cred în așa nelegiure și merg să mă încredințez singur dela șeful meu. Dar' camerații cu un ring de bațjocură 'mi-au răspuns, că înzadar mă vou osteni, fiindcă șeful, care a fost contele general, și-a dat demisiunea și trăesc acum în dominiile sale, înșurat fiind cu Rose-Pampon, foste artistă de operete.

Această înștiințare m'a adus la ultima disperăție, simțiam, că deodată toate speranțele mele s'au risipit. Va să țică rămăsesem în mijlocul capitalei, fără ajutor și chip de existență, și înțelegeam, că de acum toate ușile aristocrațiilor puternici îmi vor fi închise, deși mai înainte aveam preferință înaintea consorțiilor tineri, care mă numiau curtesaul *irivogue*. Ei demult mă prigoniau, dar s'au temeau de puternicul meu sprigin, învădat fiind, că sînt favoritul contelui general.

Deci câteva luni umblai nemernic pe strădele capitalei, vîndînd pentru hrană și locuință tot ce posedeam, căci nu mă puteam hotărî a lua vr'un serviciu mai jos decît acela ce am ocupat. Mândria și vanitatea ambiției îmi sta în contră, și eu îmi dam toată silința să întru în favorul și protecția măcar unuia din puternicii ce cunoșeam. Dar' înzadar, toți se întorceau dela mine cu rîceală și posomorîți, ca-și-cînd aș fi comis

trage stipendiu din fundațiunea „Birta” întemeiată pentru educația tinerilor români. Cu acest stipendiu românesc își face studiile universitare sub auspiciile compatriotului seu Réthy Lászlo și în vîrstă de 27 ani eată-l o celebritate în literatura maghiară, — nu chiar spre onoarea ei.

Din această națională este evident, că dl Dragomir a făcut abuz de numele românesc, și cu el a mușcat sinul, care l'a nutrit, și nu din iluziunile ori rătăcirile tineretelor scusabile, ci din premeditarea de a presenta cultura și sentimentele române în chipul și asemănarea sa renegată.

Prin aceasta noi îl scoatem din țarina noastră ca pe o buruiană străină și îl redăm politice maghiare, care ni-l'a aruncat în cap, ca să-l întrebunțeze aiurea, dacă se poate mai înțelepțesc, în interesul bine înțeles al ambilor.

Mai rămăne a ne lumina și în privința dlui Moldován Gergely, vom face și aceasta cu toată bunăvoința, și acum e rîndul Maghiarilor să facă asemenea cu ai sei de acasă, cu Hunfalvy și Réthy.

În chipul acesta vom rămăne noi în luptă dreaptă, fieșce-care pentru idealul neamului seu, cu puterea forței noastre morale proprii.

Din această luptă dreaptă va isvorii apoi, așa credem noi, stima reciprocă, ear' din stimă iubirea și din iubire pace și bunăvoință între oameni, dacă aceasta este și ținta politice maghiare, ear' dacă nu, atunci de! ne vom stringe rîndurile *et videant consules*.

Romanul.

CRONICĂ

Maiestatea Sa Împărăteasa Elisabeta în Palermo. Din Palermo se telegrafează cu data de 10 l. c.: Împărăteasa Elisabeta a sosit astăzi aici pentru o scurtă ședere. Maiestatea Sa, care era însoțită de o mică suită, a călătorit pe Yachtul „Mirmare”.

Monarcul nostru a sosit în 12 l. c. dimineața în München. La gară a fost primit de prințul Leopold, prinșesa Gisela și de membrii legațiunii austro-ungare.

Notari de senat la tablele reg. au fost numiți următorii subjuți și anume: La tabla reg. din Dobrișin: subjuțele Dr. Anton Vass din Dobrișin, Geza Szép din Sighetul-Marmației, Gustav Harsányi din Tiszalök și Ludovic Palatiz din Nyiregyháza; la tabla reg. din Cluj: subjuțele Carol Bokor din Murăș-Ilia; la tabla reg. din Murăș-Oșorhei: subjuțele Gavriil Ruda și din Mediaș și Dr. Laurențiu Illyés din Sibiu; la tabla reg. din Oradea mare: subjuțele Ioșif Bary din Gyöngyös, Alexandru Gyulokay din Covasna și Ludovic Dănil din Arad; la tabla reg. din Seghedin: subjuțele Ioan Balta din Zenta, Francisc Reha k din Titel și Dr. Daniil Kecskeméthy din Vaț; la tabla reg. din Timișoara: subjuțele Anton Havas din Biserica-Albă, Andreiu Kelemen din Cubin, Dr. Ladislau Rütth din Oravița-mont., Nicolau Antal din Aradul-nou și Dr. V. Westermayer din Șiria.

Camera advoațială din Arad aduce la cunoștința publică, că avocatul Dr. Jonas Ronay din Blaj a fost înscris în lista acelei camere.

Inspectorul general de cavalerie generalul maior Otto baron de Gemmingen-Gutenberg a inspecționat ieri înainte de ameați pe arena de călărit dealungul drumului Șelimbérului escadroanelle dislocate aici și prin împregiurime ale regimentului 3 de husari. Inspectorul general va părăsi Sibiuul cu trenul de astă seară.

Deputați clericali la sinodul eparhial aradan s'au ales următorii domni: Moise Bocșan, protopresbiter, George Popoviciu, protopresbiter, Ioșif Goldiș, protosincol, Vasilie Beleş protopresbiter, Petru Chirilăscu, protopresbiter, Ioan Cornea, protopresbiter, Constantin Gurbana, protopresbiter, Ioan Groza, protopresbiter, Petru Anca, admn. prot., Voicu Hamse, protopresbiter, Ignatie Pa p, secretar consistorial, George Crăciunescu, protopresbiter, Augustin Hamse, director seminarial.

Comisari ministeriali la examenele de maturitate din estan. La gimnasiul român gr-or. din Brașov este numit profesorul universitar din Cluj Dr. Anton Abt, ear' pentru gimnasiul român gr-cat. din Blaj directorul gimnasiului de stat din Sibiu, Ignatie Veres.

Remarcabil e, că în ordonanța ministrului, prin care se numesc acești comisari, gimnasiul român greco-catolic este rangiat în categoria gimnasiilor, care stau „la imediata dispoziție și direcțiune a ministrului”, ear' pentru gimnasiile române din Năsăud și Beiuș ordonanța nu conține numirea vre-unui comisar guvernial. Va să țică aceste gimnasil sînt considerate ca gimnasil neconfesionale, prin urmare de stat.

Un datoras al Monarcului. Cetim în foile „patriotice” următoarele: Un bătrîn teran român merse în zilele aceste la poliția din Arad și întrebă, dacă rugarea sa n'a venit încă înderēt? „Cui a fost adresată rugarea?” întrebă concipistul de poliție. „Regelui” fu răspunsul. S'a căutat după ea și în fine într'o grămadă de scrisori s'a aflat rugarea către Maiestatea, care fără nici o observare a fost trimisă înderēt, pentru-că bătrînul teran ruga pe Regele să-și împrumute 30 fl. până după seceriș, ca să-și poată plăti darea restantă. „Dar”, bătrînule”, observă concipistul scurărînd în cap, „cum poți împovora pe Regele cu astfel de licururi?” „Pentru-ce nu?” răspuse bătrînul indignat, „deoare-ce eu nu l'am cerut de geaba. În rugare am lăsat pe ficiorul meu să scrie, că eu sînt bun bucuros — a plăti și interese bune”. — Povestea aceasta poate fi adevărată. Unei singure bănueli ne permitem a da expresie și anume, că teranul român nu s'ar fi folosit de cuvîntul „regele” sau și „craiul”, cu care ambele nu e familiarizat un om ce în toată vieța lui țărănească și românească vorbesce și aude mereu de „împăratul”.

Linia ferată Zernesci—Brașov se va deschide pe la începutul lunii viitoare. Prin aceasta cîștigă pe deoparte marile întreprinderi comerciale din Zernesci, ear' pe de altă parte persoanele doritoare de a face excursiuni prin frumoșii munți din giurul Brașovului.

Siuciderea fostului procuror Tribus Primdo în Alba-Iulia cu data 12 Aprilie u. următoarele rînduri: Deși Alba-Iulia nu este un oraș așa mare, dar în privința decadentei simțului moral începe a rivaliza cu orașele cele mari, căci în o săptămîna înregistram acum a treia siucidere. O femeie s'a spânzurat, un finanț cu numele Czeglédi, staționat în Zlatna, a venit la A. Iulia ca să se pusce cu un revolver în prezența tatălui seu, ear' Vineri la 1/2 la 12 ore a. m. în edificiul tribunalului regese de aici s'a împuşcat cu propria mână judele regese dela tribunalul de aici. În calitate de procuror regese, dînsul prelîngă multe împrumuturi luate de pe la privați și până aqi neplătite, a defraudat și din banii țerii 1800 fl. Pentru crima aceasta fiind tras în cercetare, în Vineri trecută a fost citat înaintea judeului instructor, la care s'a prezentat, și după ascultare l'a s'a publicat conculsul de arestare preventivă. Când era să fie condus în arest pe un moment a cerut să intre în abort și acolo la moment și-a tras un gloaș din un revolver; n'a ținut ascuns nimic la sine și fără nici o sberătură îndată a fost mort. Coridorul tribunalului era plin de oameni dela munte veniți în afaceri judecătorești, care vedură această scenă îngrozitoare. O confușiune mare produse acest eveniment și spaima se putea vedē pe toate fețele, căci revolvul se afla provăduț încă cu cincii focuri, și cât de ușor s'ar fi putut în-

ievorau din negrele orbite, unde fost-au odinioară ochii. Ea pășia ca umbra unei martire, când apropiindu-se de mine, când oprindu-se dinaintea iconanelor din ungher, iluminată de o candelă aprinsă. Ea ridicând mâinile sale de schelet spre închipuirea Dumeșdării, cu buzele sale palide șoptia o rugă. Simțiam prin instinctul ei de mamă, că pe patul de durere zace unicul ei copil și sprigin, pe care cătinel îl atrage la sine ângerul morții spre a-l reslăți pe totdeauna din ale sale brațe.

În tăcerea nopții ornicul de pe părete a vestit oara a douăspredecea. La acest sunet o slabă aducere aminte luneca prin ideile mele încurcate, și în același moment ușa odăii, în care zăceam, scărțăi în țifini deschidîndu-se. Eu am îndreptat căutătura spre ușe și prin pleoape umflate ale ochilor 'mi-a părut, că zăresc o umbră neagră ce subit se ivise în prag. O vedeam ca printr'o ceață, cum ea cu un pas accelerat s'a apropiat de al meu pat, plecându-și fața spre a mea, apoi o voce, care 'mi venia la auz ca dintr'un telefon, 'mi-a șoptit:

„Scumpul meu, de acum aici voui fi lângă tine! Mai mult n'am înțeles, căci o amețală mă cuprinsese și earăși am picat într'o deservirșită nesimțire.

Trei săptămîni consecutive m'am aflat între vieța și moarte; dar' la urma urmelor

vigoarea tineretăi a biruit boala și am început a mă ridică. După-ce ideile 'mi-s'au lămurit, cea dintîiu întrebare a mea a fost să aflu, unde este mama mea, pe care nu o mai vedeam. Sora mea, care ședea lîngă mine, 'mi-a răspuns cu o voce tremurătoare, că va veni în grabă, dar' neputîndu-și stăpâni durerea, au înăbușit-o lacrimile. Atunci am înțeles, că înzadar voui aștepta-o, fiind dusă pe o lume, de unde nimenea nu s'a mai reîntors. A fost găsită moartă lîngă patul meu, ținînd în mîna-i înpențată o iconiță, care, cum se vede, se pregătise biata să 'mi-o pună pe piept. Eu am iubit pe mama cu o devoțiune religioasă, și moartea ei atîta m'a pătruns și a influențat asupra eșirii mele din boală, că, deși ridicat în picioare, simțiam în cap o lipsă totală de concepție, încât nu 'mi puteam pune în ordine ideile și uitam pe loc ceea-ce vorbiam sau aușiam.

Unii din medici îmi povestiră, că trebuie la urmă să nebusesc.

Abia după o jumătate de an am fost în stare să gîndesc serios la poziția mea pecuniară, și îmbrăcându-mă în uniforma de funcționar, m'am dus la biroul meu. Dar' acolo mă aștepta o nouă lovitură. Invidioșii mei camerați vîndîndu-mă, 'mi-au spus cu o zimbire ironică, că sînt destituit din cauza stării mele bolnăvicioase și a minții nu de tot normale.

La această veste am rămas ca trăsniț de tunet, apoi venindu-mi în ori, li-am răspuns, că nu cred în așa nelegiure și merg să mă încredințez singur dela șeful meu. Dar' camerații cu un ring de bațjocură 'mi-au răspuns, că înzadar mă vou osteni, fiindcă șeful, care a fost contele general, și-a dat demisiunea și trăesc acum în dominiile sale, înșurat fiind cu Rose-Pampon, foste artistă de operete.

Această înștiințare m'a adus la ultima disperăție, simțiam, că deodată toate speranțele mele s'au risipit. Va să țică rămăsesem în mijlocul capitalei, fără ajutor și chip de existență, și înțelegeam, că de acum toate ușile aristocrațiilor puternici îmi vor fi închise, deși mai înainte aveam preferință înaintea consorțiilor tineri, care mă numiau curtesaul *irivogue*. Ei demult mă prigoniau, dar s'au temeau de puternicul meu sprigin, învădat fiind, că sînt favoritul contelui general.

vre-o crimă capitală. Eată dar', că nu este de mirare, vîdînd câte odată tineri inteligenți și plini de vieță, că săvîrșesc sinucideri. Causa este, că sînt lipsiți de hrana pasiunilor sau vanității, la care s'au deprins; căci hrana trupului, pușin ce trebuie, singur cu munca treapească se poate cîștiga. Așa și eu în desperăție, vîdîndu-mă înjosit și aruncat cu dispreț de pe scara înălțimii, pe care mă urcasem, am venit la gîndul sinuciderii, care cătinel începu a se rădăcina în ideile mele. Într'o seară ședînd în gînduri pe malul rîului capitalei pardosit cu granit, mă uitam cu o plăcere ciudată la seurgerea apelor lui negre și turburi, în care se reflectau luminile fanarelor de pe margini. Acele lumini clipiau ca nisce stele roșii pe un cer întunecat.

Fără a cugeta la mișcările ce făceam cu ochii atinșii la acele lumini, care 'mi păreau că mă chiamă la ele, începu să mă desbrac. Se vede, că sentimentul de proprie conservare prevedea, că va trebui să not, așa sau altminteala, nu sciu; destul, că numai atunci m'am vîdît desbrăcat de palton și de pachetă, când un braț puternic mă aruncă pe trotuarul malului, dându-mi cățiva zdupoci cu o sudalmă energică. Furios m'am sculat în picioare, sîrînd ca o fiară rănită asupra agresorului, cu care începu a lupta. Dar' el dănd un signal cu șuerul, în grabă alți ser-

genți de poliție alergară în ajutor sergentului, pe care eu îl sugrumam de gît. În același moment pe stradă se oprî o cariolă, în care ședea un funcționar, cum se vede, eminent, căci unul din sergenți a alergat spre dînsul la a lui chemare, făcîndu-i onorul militar cu degetele la tîmplă.

— Ce gălceavă este acolo? a întreat funcționarul.

— Un tînăr nebus, Excelență, care vrea numai decăt să se înecē, l'a răspuns sergentul, arătîndu-mă cu degetul.

— Puneți-l la arest, faceți ancheta cine este și aduceți-mi raportul, a hotărît Excelența și după această poruncă s'a depărtat.

Trei zile ședui arestat în areștul gardei, când la a patra și un oficer 'mi-a imannat din partea procurorului general o poruncă, în alăturare cu bani de drum, în care glăsuia, că sînt instalat în astă provincie în funcțiune de ajutor de instrucție cu leață de 500 ruble la an. Și eată, că sînt de trei ani, decănd trăesc aici în neajunsuri foarte simțitoare, împărțind modesta mea leață cu sora mea veduvă, care petrece o vieță de miserii cu o casă de copii. (Va urma.)

Banca generală de asigurare mutuală „TRANSILVANIA“.

A XXII-a adunare generală ordinară

va avé loc Duminecă, în 19 Aprilie c. n. a. e., la 3 oare după prânz în casa proprie a institutului (Strada Cisnădiei nr. 5).

Obiecte de pertractare sânt:

- 1. Darea de seamă despre afacerile anului 1890.
2. Raportul comitetului de supraveghiere.
3. Întregirea consiliului administrativ.
4. Introdueerea asigurării obligatorice în contra pericolului de războiu și schimbarea condițiilor de asigurare.
5. Propuneri încurse.
6. Sortire de obligațiuni a fondului de întemeiere.

Sibiu, în 14 Martie 1891.

Direcțiunea.

[1039] 2-3

Institut tipografic în Sibiu.

A eșit de sub tipar și se află de vânzare la Institutul tipografic, societate pe acțiuni în Sibiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andrieu baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846-1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- 1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Piperuș Pétu. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și tândală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Spirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcărutul. Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. Fiica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Îndrăgănitul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstem de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunica de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de Prof. dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușoara. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor îndrăgănit. Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Vântură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpăratoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgărcitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nuscii-împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Princesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalin pécurarul. Poveste de Nicolae Trimbițoniu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. Clara Milici. Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Epea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 b.
O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1890.

Table with multiple columns showing train routes and schedules between cities like Budapest, Predeal, Arad, Teiuș, Sibiu, and Hunedoara. Includes sub-sections for various lines and directions.

Nota: Numerii încadrați cu linii groase înseamnă oarele de noapte. Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acțiuni în Sibiu, sub responsabilitatea lui Ioan Popa Neceș.